

Garı Arıyorum

– Mustafa Kara · 25 Ocak 2013

Kurban Bayramı öncesi elimde ne kadar kurbanlık hayvan var ise hepsini sattım... Bayramdan sonra düğün dernek kurulacak ya... Elimdeki para ile hem beşik kertmem Fadime'nin istediklerini almak hem de bir bahane ile onu görmek için, onun yaşadığı büyük şehre gideceğim.

Emme velâkin, köyden şehre hiç gitmedim. Hep davarlarım ile dağların o yamacı senin, bu yamacı benim Ferhat misali gezdim durdum. Dağları, kırları, yaylaları benden sorun emme, büyük şehir deyince, orada dur bakalım! Yol bilmem, iz bilmem!

Anam urbalarımı yıkamış, katlamış güzelce, yere serdiği döşeğimin altına dizmiş! Bakır Debme'ye yoğurt mayalamış, başka bir bakır bakraca yağ yapmış, Fadime'ye götüreceğim. Çok oldu, yavuklumu görmeyeli... Ocak yanıyor, odunların çatırtıları arasında uyumuşum...

Köyden kasabaya, köy dolmuşu götüreceğim. Kasabadan da büyük şehre gideceğim. Dolmuş hazır kasabaya gidiyorum. İçimde bir kıpırtı, yüzümde ürperti var. Yolluklarımı ve eşyalarımı dolmuşa koyduk ve ver elini, kasaba!

Yola çıktık, kar, boran fırtına, zor gidiyoruz... Bata çıka kasabaya vardık. Büyük şehre gidecek otobüsü kaçırmışız. Ertesi güne kaldım. Eşyalarımı yazıhaneye bıraktım, oradakine; "ağam, burada kimim kimsem yok, ben nerede geceleyeceğim" dedim. Eli ile karşıyı işaret etti, "Orada yatarsın" dedi. Han'mış. Gittim. Bana bir yer gösterdiler... Bir karyola, üzerine de benim abama benzer siyah bir aba ile örtmüşler. Bir de, "gecelik yedi lira" demez mi? "ha uşağım, sen bizim köye gelsen, anam seni yün döşekte yatırır, para mara almaz" deyiverdim. Adam, baktı ve güldü.

Gece oldu, oda soğuk, sobayı tutuşturacağım, odunlar yaş tutuşmaz... "nerede benim, kekik kokulu, çıra kokulu, mor sümbüllü dağlarım" diye iç çektim. Sobayı zorla da olsa yaktım. Uyumuşum.

Sabah uyandım. Bir heyecan bir heyecan var. Yazıhaneye gittim. Daha kimsecikler yok... Lokantaya gittim. İşkembe çorbası istedim. Geldi... Benim anamın yaptığı çorbanın tadı yok. Daha şimdiden gözümde tüttün be anam!

Vakit tamam. Otobüs gelmiş. Eşyalarımı muavine verdim. "geç otur" dedi... Bindim otobüse, bir yere oturdum... Camlar buz tutmuş dışarı gözükmüyor. Biraz zaman geçti. Otobüs hareket etti.

Karlı dağların eteklerinden, yaprakları sararmış meşe ormanlarının içinden, soğuktan donmuş ırmak boylarından geçtik. Uzaktan şehrin ışıkları gözükmüyordu! Sanki gökten yıldızlar yere inmiş. Şehre geldik, otobüs garaja girdi. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Emmim bir kâğıda Fadime'nin adresini yazmıştı. "Büyük şehre varınca, garajda sor" demişti. Kâğıdı muavine uzattım. Tarif etti. Sırtımda bavul, bir elimde yoğurt depmesi, bir elimde yağ bakracı garajdan çıktım. Arabalar vızır vızır yanımdan geçiyor. Bayağı yol almışım, adresi bulamadım. Sağıma soluma baktım soracak kimsecikler yok. Az daha gittim. Uzakta bir topluluk gördüm. Yaklaştım onlara, utangaç bir şekilde "Ben garı arıyorum, nasıl bulabilirim? Fadime'me gideceğim de" dememle birlikte, iki üç kişi "seni namussuz ırz düşmanı utanmıyor musun sen?" diyerek, tepeme bir çullandılar, ne olduğunu ben de anlamadım.

“Durun yapmayın, suçum ne ben ne yaptım, garı arıyorum” dememe aldırış etmeden vuruyorlardı. Patırtıya, gürültüye üç-dört kişi daha geldi. Devamlı vuruyorlardı. Kanlar içinde kalmıştım, sol kolumu, iki bacağımı kıpırdatamıyordum. Başımdan yüzüme kanlar akıyor, gözlerimi de açamıyordum. O karışıklıkta bir düdük sesi duydum. Meğer düdüğü çalan bekçiymiş. Beni bıraktılar. Hareketsiz yatıyordum.

Bekçi ne olduğunu anlamaya çalışıyor, her kes bir şeyler söylüyordu. Yanıma geldi. “Hemşerim kimsin ne arıyorsun?” dedi. Konuşacak halim yoktu. Avucumun içindeki, emminin yazdığı kâğıtta kan olmuş, onu uzattım. Bekçi fenerini yaktı, kâğıda baktı, “hım, anlaşıldı” dedi. Ayağa kalktı.

“Baylar, bayanlar” dedi. “Yanlış bir anlaşılma var, vatandaş, tren garını arıyormuş, kâğıtta yazılı adresten öyle anlaşılıyor” dedi. Kâğıdı oradakilere göstererek, “vatandaş çok hırpalamışsınız, el verin de hastaneye götürelim” dediğini duydum. Bayılmışım.

Gözlerimi açtığımda bir odada yatıyordum. Bacaklarımı, kolumu, başımı sarmışlar, hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Sadece gözüm biraz açık kalmış odanın tavanına melül, melül bakarken aklımdan geçirdim...

“Bir daha, bilmediğim memlekette, Garı Aramak mı? Tövbeler olsun...”

Mustafa Karaahmetoğlu

25.01.2013